

Den sorte skarabæ

Af samme forfatter

Bitchen imellem os

Skeletter i skabet

Dødsbørn – Skeletter i skabet 1

Blodtåge – Skeletter i skabet 2

Medaljonen

Den sorte skarabæ – Medaljonen 1

Det blødende sår – Medaljonen 2

Det halve hjerte – Medaljonen 3

Nicole Boyle Rødtnes
Den sorte skarabæ

M E D A L J O N E N 1

Den sorte skarabæ – Medaljonen 1

af Nicole Boyle Rødtnes

Copyright © Forlaget Facet 2011

1. udgave, 1. oplag 2011

Omslag og illustrationer: Christian Guldager

Sat med Arno Pro

ISBN-13: 978-87-92366-63-4

Printed in Tallinn by Tallinn Book Printers 2011.

LIX-tal: 19

Enhver kopiering fra denne bog må kun ske efter reglerne i lov om ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer.

Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Tjek forfatterens hjemmeside www.nicoleboyleroedtnes.dk, seriens hjemmeside www.medaljonen.dk og forlagets hjemmeside www.forlaget-facet.dk.

Forlaget FACET

Vandværksvej 20B

4581 Rørvig

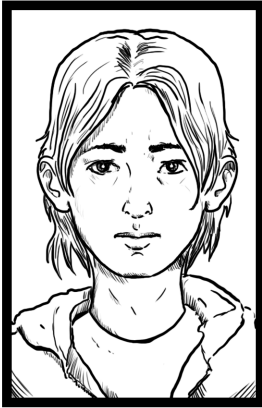
www.forlaget-facet.dk

Tak til

Min kæreste Bjarke for tålmodighed og plotsparring. Min søster Martine for gode forslag og engagement. Min mor for at hjælpe, da tingene så sorte ud. Mette og Mette fra Forfatterskolen for Børnelitteratur for gode, konstruktive kommentarer. Kit og Vibeke for gode ideer og hjælp til at samle de løse ender. Nadia for inspirationen til seriens sjoveste scene. Og hele min familie for kærlighed og støtte.

Indhold

1.	Gaven fra far	11
2.	Tegninger	22
3.	Far	29
4.	Første skoledag	40
5.	X Factor-billetterne	53
6.	Manden med skarabæ-tatoveringen	60
7.	Mr. Magic	68
8.	Trusler	77
9.	Det tredje ønske	84
10.	Et varsel	92
11.	At få ting til at forsvinde	97
12.	En opringning	104
13.	Død	110
14.	Mareridt	118

Navn: Christian

Alder: 14 år.

Christians far er rejst til Afrika for at arbejde, så nu bor Christian alene sammen med sin mor og sin lillesøster. Christian elsker at spille Diablo. Især at forestille sig at dem, han slagter i spillet, er Jesper og Anders fra klassen. Christians store mål er at score pigen Victoria, men det er ikke helt nemt.

Navn: Sofie

Alder: 14 år.

Sofie er en lidt stille pige. Hun hader alt overnaturligt, da hun selv har en uhyggelig evne, som hun ikke kan slippe af med. Hendes far døde af kræft, da hun var lille, og kort efter blev hendes mor myrdet. Nu skal hun bo hos Christians familie, og er nervøs for om de kan lide hende.

Navn: Mille

Alder: 12 år (men mener selv, at hun er 14 år).

Christians lillesøster. Hedder egentlig Emilie, men alle kalder hende Mille. Hun elsker at synge (især Britney Spears), men kan også godt lide dans og teater. Hun er en af de mest populære i sin klasse og har et stort slæng af veninder. Er fan af lyserød i alt fra tyggegummi til hårelastikker.

Navn: Jesper

Alder: 14 år.

Sammen med Anders styrer Jesper klassen. Han er kæreste med Victoria og er ikke en, man skal genere, for så kan ting hurtigt forsvinde eller ende i lokummet.

Navn: Victoria

Alder: 14 år.

Victoria går til MTV-dans og kan godt lide at spille teater. Hun kommer sammen med Jesper, men snakker nu også godt med Christian, når Jesper ikke er i nærheden. Hun går meget op i X Factor, selvom hun ikke selv kan lide at synge.

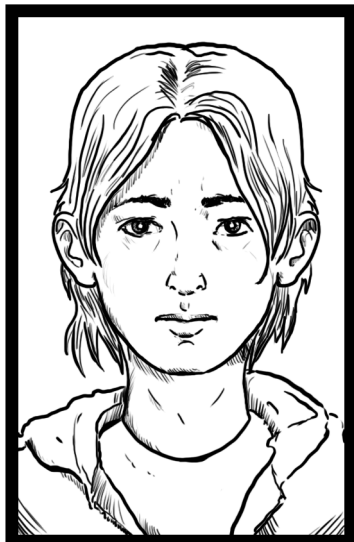

Navn: Asfeldt

Alder: Det taler han ikke om.

Asfeldt er antikvar og god ven med Christian, der ofte besøger hans butik. Han handler med møbler, pyntegenstande og andet, han kan få fingre i. Han ved meget om gamle ting og er god til at fortælle historier.

1. Gaven fra far

Christian

Mine sokker trækker et vådt spor i entreen. Et brunt spor af regnvejr og mudder. Fliserne har revet hul på stoffet, så jeg kan se huden igennem. Hvorfor skulle de også tage mine sko?

“Hej skat,” kalder mor fra køkkenet, og jeg har omkring fem minutter til at tørre op efter mig, så hun ikke opdager noget.

Jeg gemmer sokkerne under de tomme papirruller i toiletspanden og stikker fødderne i sutskoene. Går ud i køkkenet.

“Har det været en god dag?” Mor giver mig det obligatoriske *velkommen hjem*-kys.

“Mm.” Jeg graver rugbrødet frem fra køleskabet, der er mere fyldt end normalt.

“Har I lært noget spændende?” Mor spørger altid om det samme. Hvor svært er det at fatte, at der intet spændende er at lære i 8. klasse?

“Ikke noget særligt.” Jeg stabler rugbrødsmadder på tallerkenen. Mor skæver til spegepølsebjerget.

“Spis nu ikke for meget. Vi skal have burger og pandekager.”

“Vi får da aldrig dessert?”

“Nej, men i dag kommer Sofie jo.”

Jeg sætter kurs mod døren. Kan totalt meget ikke overskue, at familien i dag skal forøges med et styks fjern slægtning med tragisk baggrund. Og jeg bryder mig slet ikke om, at gæsteværelset, der normalt er frizone mellem mig og Milles popmusik, nu skal indtages af en pige. En fremmed pige, jeg ikke kender, og som mor forventer, at jeg skal *hjælpe til rette* på skolen.

Typisk mor. Hun har stadig ikke fattet, at jeg er mobbeoffer nr. 1 og derfor den sidste, der bør hjælpe andre.

“Far har sendt dig en pakke.” Mor rækker mig en lille pakke med

krøllet, brunt papir.

Den er mindre hærgnet end de andre pakker, han har sendt. Mit navn står sjusket skrevet på papiret med sprittusch. Han har haft travlt.

“Lad være med at snakke så meget om den. Mille er ked af, hun ikke har fået en.”

Det ligner ikke far kun at sende til mig. Normalt kommer pakken i mors navn, og så er der breve og ting til både Mille og mig. Far og mor er altid gået meget op i, at vi skal have det samme. Lige mange julegaver og lommepenge. Hvilket bare er vildt uretfærdigt, for man har langt mere brug for penge, når man er 14, end når man er 12.

“Hvornår spiser vi?” Jeg er allerede halvvejs henne ved døren.

“Først klokken seks, men kom ned halv seks, der kommer Sofie.”

Jeg går op ad trappen. Mille synger med på Britney Spears. Jeg kan høre hendes skrålen igennem den lukkede dør. Gid hun dog ville lære teksten.

Jeg lukker døren til mit værelse og smider mig på sengen. River papiret af den lille pakke.

Det er en brun trææske. Jeg skubber låget af. I æsken ligger en slags halskæde. Jeg kigger på papiret igen. Kan far have byttet om på min og Milles gave? Nej, det er mit navn, der står på.

Jeg vender halskæden mellem fingrene. Vedhængen er i sort sten og på størrelse med en knyttet hånd. Det forestiller en slags bille. Fire takkede ben og to følehorn.

Jeg sukker. En bille? Selvom det er et insekt, er det stadig en tøsegave. Typisk afrikanere. De er de eneste, der synes, at biller er seje.

Der ligger et sammenfoldet brev sammen med halskæden.

Det er en afrikansk lykkemedaljon.

Gå med den om halsen. Den siges at kunne opfylde ønsker.

Far.

Hvorfor er brevet så kort? Fars breve plejer ikke at være så korte. De plejer at følge et helt fast mønster. Først et *jeg har dårlig samvittigheds*-afsnit, efterfulgt af et *hør om alle mine spændende (som aldrig er spændende) oplevelser*-afsnit og til sidst et *jeg savner jer alle sammen*-afsnit og så et gæt på, hvornår han igen vil få mulighed for at ringe eller skrive.

Far er antropolog. Det er ikke dem, der graver efter dinosaurer. Antropologer graver ikke. De glør bare på mennesker. Glør, og gør notater.

Jeg piller lidt ved brevet. Uka-buka-folket må have gjort noget *ih så fascinerende*, at han er blevet afbrudt i at skrive, så jeg må nøjes med tre sætninger.

Men hvorfor sender han mig en medaljon? Godt nok har han været væk længe, men har han glemt os så meget, at han ikke længere kan kende forskel på pige- og drengegaver?

Måske jeg bare skulle kyle den ud? Jeg sigter mod skraldespanden, men tøver.

Det er sjældent, at far sender gaver. Ikke at det gør gaven mindre skod, men jeg kan ikke smide den ud. Den er jo fra far. Jeg kan dog heller ikke gå med den, så ender den bare i træet eller lokummet.

Jeg efterlader medaljonen på sengen og går hen til computeren. Det har været en lortedag, og der er kun en ting, der hjælper på en lortedag. Diablo. Jeg hakker alle fjenderne ned og forestiller mig, at

det er Jesper og Anders, der splatter ud i blod.

Mille ignorerer mit *adgang forbudt*-skilt og vader ind og sætter sig på sengen. Hun skuler lidt til medaljonen, inden hendes stemme trænger igennem høretelefonerne.

“Hvad skal vi stille op med hende den nye?”

“Det ved jeg ikke. Tale med hende, vel?” mumler jeg, mens jeg slagter en shaman.

“Hvorfor er det, at hun skal bo her?”

“Fordi hun ikke har andre.” Fjenderne forsøger at omringe mig. Jeg bakker mod udgangen, men der er for mange af dem. Jeg må have ryggen fri.

“Det er en mærkelig grund. Hun kender jo heller ikke os?”

Fjenderne hakker i mig, og er jeg er løbet tør for liv.

Satans. Game over.

Jeg lukker spillet og vender mig mod Mille. Ved ikke, hvad jeg skal svare. Mor har flere gange forklaret familierelationer, der viser, at Sofie er vores gran-gran-et-eller-andet. Pointen er, at hun *er* familie, og mor synes, vi skal kalde hende kusine.

“Altså hvis mor tror, vi skal være bedste venner, så tager hun fejl.” Mille laver en stor, lyserød tyggegummiboble og kvaser den med et højt bløp.

“Skal vi ikke lige møde hende, før vi hader hende?” Jeg havde egentlig håbet, at Mille ville kunne lide Sofie. Så kunne de lave pige-ting sammen, og så behøvede det ikke påvirke mig så meget.

“Synes du da, at det er fedt, at hun skal bo her?” spørger Mille, og piller ved de lyserøde spænder i sit hår.

Jeg sukker. Selvfølgelig synes jeg ikke det, og det ved Mille også

godt. Hun har hørt mit brok, da mor fortalte, at Sofie skulle gå i min klasse. Som om det ikke er slemt nok at være en taber i klassen. Jeg har ikke brug for flere øjenvidner til mine ydmygelser. Og slet ikke et øjenvidne, der skal bo i mit hjem.

“Det er jo bare sådan, det er.” Jeg påtager mig storebror-stemmen, mens fars ord messer i tankerne. *Du er manden i huset nu, Christian. Du skal hjælpe mor.*

Mille svarer ikke. Piller ved sit lilla armbånd.

“Hvis vi nu holder hende udenfor, tror du så, hun flytter igen?”

Det høje ding-dong fra hoveddøren giver mig en undskyldning for ikke at svare. Mille slipper armbåndet, og vi får øjenkontakt. Tænker i kor, *du går først.*

“Christian og Mille, kommer I ned?” kalder mor.

Jeg rejser mig langsomt. Går hen til trappen og ser ned.

I garderoben er der fyldt med tasker og flyttekasser. En ældre dame, der må være Sofies bedstemor, giver mor hånden.

Mille skubber til mig, og jeg går ned.

Sofie står i den stadig åbne dør. Hun ser meget lille og usikker ud. Ligner ikke en, der vil give problemer.

Faktisk får jeg næsten ondt af hende. Tænk slet ikke at have nogen forældre. Godt nok er far kun deltidsforælder, men jeg har ham da, og uden mor ... Jeg kan slet ikke forestille mig at være helt uden forældre.

“Var det en hård tur?” spørger mor.

De har kørt i fire timer. Kommer fra en eller anden skod by, der er endnu mindre og endnu mere øde end vores.

“Ja, jeg kan godt mærke, det er længe siden, jeg har kørt så langt,”

siger Sofies bedstemor, som vist nok hedder Bente eller Bodil eller sådan noget.

“Kom ind og sid ned,” siger mor og åbner døren til stuen. Bente/Bodil går ind, og mor ser på mig og Mille.

“Christian og Mille, hjælper I Sofie op med tingene?” Mor rækker mig en taske, inden jeg når at svare. Jeg slæber tasken op ad trinene med Sofie bag mig.

Sofie har fået det mindste værelse. Det, som plejer at være fars kontor, når han er hjemme. Der står stadig en udstoppet sneugle i vindueskarmen. Far fik den, da han arbejdede i Grønland. Den er den eneste rest af far i rummet. Ellers er alle hans kontorting sat i kasser på loftet.

Værelsets vægge er lysegrå, og der er ikke så mange møbler endnu. Bare en seng, en skab, lidt reoler og et skrivebord. Vi får først råd til et tv efter jul.

“Ja, det her er så dit værelse,” siger jeg og stiller tasken fra mig.

Sofie siger ikke noget. Kigger sig lidt usikkert omkring. Hendes blik lander på uglen i vindueskarmen, der stirrer på os med sine gyldne øjne.

“Jeg henter resten,” siger jeg og passerer Mille i døren.

Mille slæber på en stor taske. Det brune hår klæber til panden. Hun smider tasken på sengen.

“Tak Mille,” hvisker Sofie.

“Du skal ikke kalde mig Mille. Jeg hedder Emilie!”

“Undskyld, din mor sagde ...”

“Det er kun dem, jeg kan lide, der må kalde mig Mille.”

Jeg stikker hovedet ind ad døren.

“Mille, kan du ikke hjælpe mor med maden? Så viser jeg Sofie rundt.”

Sofie siger næsten ingen ting under rundvisningen. Det gør hun heller ikke under maden.

“Jeg er så glad for, I vil hjælpe,” siger Sofies bedstemor, Britta.

“Det var da så lidt,” siger mor uden at nævne den tre dage lange “diskussion”, som hun og far havde om emnet.

“I er nogle gode mennesker, det er I, og jeg er sikker på, I bliver glade for at have Sofie her. Hun er så dejlig nem. Du skal nok falde til, Sofie,” fortsætter Britta og klapper Sofie på skulderen.

Mille fnyser højt.

Mor sender hende dræberøjne.

“Hvis du skal nyse, så gå ud på toilettet.”

“Fint.” Mille rejser sig og efterlader os andre i tavshed, fordi ingen – absolut ingen – kunne være i tvivl om, at det ikke var et nys, Mille kom med.

Mor prøver at få samtalen til at køre igen, men det lykkes ikke rigtig. Sofie siger på intet tidspunkt noget, men sidder bare tavs og piller ved sit ærme. Ligner en efterladt hundehvalp, der venter på, at nogen kommer og bærer den hjem.

Mille er stadig ikke kommet tilbage fra toilettet, og til sidst opgiver mor at vente på hende. Hun samler tallerkenerne sammen.

“Der går lige lidt, inden vi skal have dessert,” siger hun og ser hen på mig. “Christian kan du ikke vise Sofie det spil, du altid spiller?”

“Mor, det er Diablo.”

“Ja, det kunne da være hyggeligt.”

Med et suk rejser jeg mig fra bordet. Sofie lunter efter, og vi går op ad trapperne.

Sofie kigger rundt i værelset, mens jeg tænder computeren.

“Vi behøver ikke spille, hvis det er,” siger hun og kører fingrene igennem det lange, lyse hår, der går hende til midt på brystet.

“Øh ...” Jeg gider ikke spille med hende, men på den anden side ved jeg ikke, hvad vi ellers skulle lave?

Hun får øje på gaven fra far.

“Fin halskæde,” mumler hun.

“Det er en medaljon. Jeg har fået den af min far. Han siger, den opfylder ønsker.”

Det lyder latterligt. Af alle de ting hun kunne få øje på, hvorfor så lige bille-medaljonen?

“Har du prøvet den?”

“Nej, det er jo bare sådan noget fjollet noget.”

Typisk piger. De tror på hvad som helst. Ligesom til sidste byfest, hvor der var en gammel dame, der tilbød at læse i folks hænder. Hun var omringet af piger hele aftenen, og Mille tror stadig, at hun vil få en stor musik-karriere og møde prinsen på den hvide hest, så snart hun fylder 18.

“Du tror ikke på magi?” Sofie står med ryggen til mig. Er i gang med at nærstudere min bogsamling.

“Nej. Gør du da?” Jeg drejer kontorstolen mod hende.

“Det ved jeg ikke.” Hun lyder pludselig trist, og jeg rømmer mig.

“Du må da gerne afprøve den, hvis det er?”

“Jeg ved ikke rigtig ...”

“Prøv den nu, så finder vi ud af det.” Jeg rejser mig og rækker hen-

de den. Den sorte bille ser klam ud, når den kommer tæt på.

“Okay.” Hun tager den over hovedet, og den glider ind under blusen. “Hvad skal jeg ønske mig?”

Jeg stirrer på hende. Hvem fanden ved ikke, hvad man skal ønske sig? Jeg kunne da snildt komme med en hel række af ønsker.

“Penge? Man kan altid bruge penge?”

“Okay. Jeg ønsker mig 1000 kroner!” Hun siger det i en påtaget alvorlig tone. Vildt koncentreret, som om det var et svar på en skoleopgave.

Vi holder vejret et par øjeblikke. Stirrer på hinanden, mens vi venter ... venter på ... Ja, på hvad? Ingenting. Der sker selvfølgelig ingenting.

“Av!” udbryder hun så. Hun tager medaljonen af med et hurtigt ryk.

“Hvad?”

“Det ved jeg ikke ... Den gav ligesom stød?” Hun gnider sig på brystet, hvor medaljonen hang.

“Stød? Den kan da ikke give stød. Den er lavet af sten.”

“Nå, men det gjorde den altså,” siger hun og rækker mig den.

Jeg lukker hånden om billen. Den er kold og glat.

“Jeg går ind og pakker ud,” siger hun.

Da hun åbner døren, glider en seddel ud af hendes lomme. Den lander på gulvet nogle skridt fra mig. Hun har ikke set den, fortsætter bare mod sit nye værelse. Døren smækker bag hende.

Sedlen ligger stadig på gulvtæppet. Det er en 1000-kroneseddel.

Det prikker i fingrene. Jeg løfter den og holder den op mod lyset. Ser magnetstregen og vandmærket.

Den ser ægte ud.

2. Tegninger

Sofie

Jeg ligger under dynen på mit nye værelse. Kan ikke sove.

Huset er fyldt med lyde. Nogle fra blæsten, andre fra huset. Med tiden vil jeg lære husets lyde at kende. Ligesom jeg lærte lydene i bedstemors hus at kende, efter mor døde. Hvad, der var katten, hvad, der var rør og sådan.

Det bliver sværere denne gang. De kan ikke lide mig. Mille eller Emilie, som hun vil kaldes, kan i hvert fald ikke. Og Christian? Vidste han, at medaljonen ville give stød? Var det en joke?

Jeg kravler længere ned under dynen. Har glemt Bumle hos bedstemor. Jeg sover ikke med ham så tit mere, men lige i dag kunne det være rart.

På mandag begynder skolen. Maven trækker sig sammen. Jeg hader at være ny i klassen. Hader spørgsmålene. Især dem om mor og far. Heldigvis har ingen i "min nye familie" spurgt endnu, og jeg håber ikke, de spørger nogensinde.

Jeg vender mig om på siden. Trækker dynen helt op til næsen.

Jeg var 7 år, den gang jeg dræbte mor.

Det var på terrassen en varm sommerdag. Jeg sad på plastikstolen, der knirkede. Overfor sad mor med et glas hjemmelavet iste og læste i et blad. Far havde været død et år der, og vi havde vænnet os til, at det kun var os to.

Jeg kiggede på en lille hveps, der fløj rundt om mors iste, mens jeg tegnede.

Hvepsen landede på mors gals. Sad stille et par sekunder, før den forsigtigt bevægede sig ned i glasset.

Jeg holdt vejret, mens hvepsen kravlede længere og længere ned ad glassets inderside. Da den nåede isteen, gled dens ben, og den sank

i den lyse væske. Forsøgte med krampende bevægelser at komme op igen. Sprællede rundt med våde vinger og ben, der ikke kunne få fat. Den ville drukne. Jeg havde set det masser af gange i mors hjemmelavede hvepsefælder.

Mor vendte en side i bladet og strakte fingrene ud mod glasset.

“Nej mor!” råbte jeg.

Det gav et sæt i hende, og glasset væltede. Iste og den halvdruknede hveps flød ud over bordet. Ud over min tegning.

“Årh,” udbrød mor irriteret: “Du forskrækkede mig!”

Hun havde slet ikke set hvepsen. Så kun søen af iste.

“Din tegning!” Mor tog fat i papiret, holdt det op, så væsken kunne dryppe af. Og så var det, det skete.

“Hvad er det dog ...?” Mors stemme døde ud.

Vi stirrede begge på tegningen. Hun havde tydet motivet igennem de udtværede kuglepensstreger.

Forskrækket tabte hun tegningen, så den landede oven i isteen igen. Jeg borede neglene ind i håndfladen, mens billedet langsomt blev udvisket.

Jeg havde tegnet mor. Mor med en kniv i brystet. Tegnet meget detaljeret, hvordan hun lå med halvt åbne øjne, mens blodet bredte sig på brystet.

Jeg forstod ingenting. Det gør jeg stadig ikke. Jeg havde jo ikke villet tegne det. Det var bare sket.

Om aftenen talte mor i telefon. Hun græd. Det kunne jeg høre, selvom hun var i den helt anden ende af huset.

Til sidst listede jeg med Bumle i hånden hen til stuen. Satte mig ved døren og lyttede.

“Det er forfærdeligt,” hviskede hun. Hun gentog det igen og igen, mens hun græd.

Jeg pressede Bumle ind mod maven. Så græd jeg også. Græd, fordi jeg ikke vidste, hvorfor jeg havde tegnet den. Og græd, fordi mor netop nu var i gang med at fortælle en anden, hvor forfærdelig en datter jeg var.

Om morgenen gik jeg ind til telefonen og trykkede genkald for at se, hvem det var, mor havde talt med. Hvem hun havde fortalt om min tegning. Jeg forventede at høre bedstemor eller bedstefars stemme, men i stedet tog en mand røret.

Han sagde ikke andet end *hallo*, før jeg lagde på.

Hvem manden var, fandt jeg aldrig ud af, for tre uger senere døde mor.

Hun blev stukket ned på en grusvej. Stukket i brystet, som tegningen havde vist. *Det var mord. De slog hende ikke bare ihjel. De lem-læstede hendes krop*, hørte jeg bedstefar fortælle bedstemor.

Mine tanker gik i hak på tegningen. Havde jeg fået det til at ske? Var det min skyld?

Mens de bar kisten ud af kirken, besluttede jeg mig for aldrig, aldrig nogensinde at tegne igen. Så flyttede jeg ind hos bedstemor og bedstefar.

Tre år senere i billedkunst blev jeg tvunget til at bryde mit løfte. Det var min lærers skyld. Han sagde, at hvis jeg ikke afleverede en tegning efter timen, ville han indkalde bedstemor og bedstefar til møde. Så jeg tegnede.

De første tre rev jeg i stykker, fordi de alle sammen forestillede bedstefar. Han var faldet ned af trappen og havde brækket halsen.

Uanset hvor meget jeg forsøgte, kunne jeg ikke tegne andet.

Billedet klæbede til mine tanker og ville ikke forsvinde. Jeg malede hele tegningen over med sort og afleverede den. Så skulle bedstemor og bedstefar alligevel til samtale på skolen på grund af min "modvilje mod at løse opgaven". Jeg sagde ingenting til samtalen, og sammen med lærerne konkluderede bedstemor og bedstefar, at jeg nok bare savnede mor.

De første par dage efter jeg havde tegnet tegningen, hang jeg omkring bedstefar. Listede med ham rundt i huset og faldt kun til ro, når han sad ved klaveret og spillede.

Som dagene gik, blev jeg mere rolig. Der skete ingenting, og langsomt begyndte jeg at glemme tegningen.

Jeg burde have sagt noget. Burde have gjort noget, men der var gået så lang tid, så jeg troede, at jeg havde forhindret det. Troede, at det havde hjulpet at rive tegningen i tusind stykker og brænde den.

Men et år efter skete det. Det var en lørdag morgen. Han var på vej ned efter avisen. Jeg vågnede ved braget, da han landede ved foden af trappen. Næde halvvejs ud på trappeafsatsen i nattøj, før jeg skreg.

Jeg har aldrig fortalt nogen om tegningerne. Ikke en gang bedstemor. Men nu, som jeg ligger her i sengen, kan jeg mærke det igen. Kan mærke den prikkende fornemmelse i kroppen, mens billedet presser sig på.

Jeg lukker øjnene. Billedet glimter i mine tanker. Jeg kan ikke stille skarpt. Vil ikke stille skarpt. Men jeg ved, at det er hende. Bedstemor.

“Jeg vil ikke. Jeg vil ikke.” Jeg knuger hænderne og gentager det igen og igen. Der må ikke ske bedstemor noget.

Jeg vågner tidligt. Sveden får håret til at klæbe i nakken. Jeg har set det hele natten. Billedet. Billedet, jeg ikke ville tegne. Jeg skubber dynen væk. Mine tæer strejfer det kølige gulv.

Jeg træder et skridt frem og mærker det så. Den ru flade af papir under tæerne. Kigger ned og gisper. Tegningen.

Det ligner hende alt for meget. Hver hårstrå og rynke sidder korrekt, som var det et fotografi. Som havde jeg øvet mig i årevis på at tegne.

Mine hænder ryster. Hvordan kunne det ske? Jeg har jo ikke gjort det. Jeg har sovet. Har nægtet. Men kuglepenspletterne på fingrene afslører, at det er mig. Selvom jeg ikke ville. Selvom jeg sov.

Det er en bilulykke. På sædet ved siden af bedstemor ligger Bumle.

Hun må være kørt af sted for at aflevere ham.

Det *må* ikke ske. Jeg finder mobilen frem. Taster hurtigt nummeret.

“Dut.” Lad hende ikke være kørt.

“Dut.” Jeg kan ikke klare at miste hende også. Arrigt tørrer jeg tårerne væk. Jeg må stoppe det. Jeg *skal* stoppe det.

“Dut.” Måske sover hun. Måske er hun bare langsom. Hun må ikke ...

“Hos Britta Karella.”

“Bedstemor!” Jeg kommer næsten til at råbe.

“Sofie-skat. Du er tidligt oppe ...”

“Bedstemor ...” Jeg går i stå. Ved ikke, hvordan jeg skal sige det.

“Jeg tænkte netop på dig. Jeg har fundet Bumle. Skal jeg ...” begynder hun.

“Nej! Nej, behold ham bare.” Jeg må kæmpe for at lyde normal. Hun må ikke blive bekymret. Ikke undre sig.

“Er du sikker?”

“Ja, behold ham. Jeg er alligevel også for gammel til bamser.”

Udenfor kan jeg høre stemmer. Det er Christian og hans mor, Ida.

“Så gør jeg det, lille skat. Går det ellers godt?” Bedstemors stemme er blid. Hun tror, at jeg ringer, fordi jeg er trist.

“Ja, men jeg må gå nu. Jeg skal snart spise morgenmad. Jeg ville bare lige sige, at jeg har det godt,” lyver jeg og lægger på.

Stemmerne udenfor bliver tydeligere. De kommer fra Christians værelse.

“Men jeg har ikke taget dem!” råber Christian. Irritationen klæber til hvert eneste ord.

“Hvis ikke du har taget dem fra min pung, hvorfor ligger der så 1000 kroner på dit sengebord?” spørger Ida.

“Det er fordi ...” Christian går i stå.

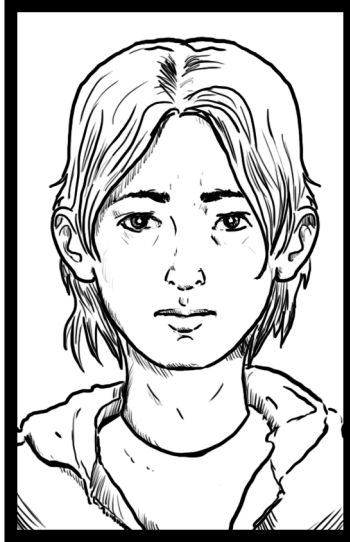
1000 kroner. Gåsehuden kryber frem på mine arme. Mit ønske ...

“Jeg er skuffet over dig, Christian. Meget skuffet!” Ida sænker stemmen. “Du har stuearrest resten af weekenden. Jeg vækker Sofie nu, og så taler du og jeg om det senere.”

Jeg skubber tegningen ind under sengen og kravler ned under dynen igen. Lader, som om jeg sover. Forsøger at skubbe tankerne væk.

Selvfølger er det ikke på grund af mit ønske. Selvfølgelig findes der ikke magiske medaljoner.

3. Far

Christian

Lortemorgen. Lortedag. Lorteliv. Nu tror mor, at jeg stjæler! Selvom jeg aldrig nogensinde har taget noget som helst. Ikke en gang et stykke tyggegummi.

“Hvad sker der?” Mille kommer ind på mit værelse stadig i nattøj og med uglet hår.

“Hvad mener du?”

“Jeg kunne sgu da høre mor råbe,” hvisker hun.

“Jeg gider ikke tale om det.” Jeg fjerner noget indtørret søvn fra øjenkrogen.

“Du er sgu en klovn, Christian. Du ved da bedre end at stjæle.” Mille sætter sig på sengen.

Fedt, nu bliver jeg også ippet af en 12-årig.

“Jeg har ikke taget dem, okay?” Jeg graver sutskoene frem under sengen. Skubber til Milles bare ben.

“Ja, ja, så siger vi det. Men vi mangler stadig en plan ...” Hun trækker fødderne op i sengen. Ælter dynen med tærne.

“En plan?”

“En plan til at slippe af med Blondie,” siger hun og ruller med øjnene.

“Blondie?”

“Du ved godt, hvem jeg mener.” Mille kradser i en rest lyserød glimmerneglelak på tommelfingeren.

“Hvornår er det blevet skidt at være lyshåret? Du brugte da selv hele sidste måned på at plage mor om at få bleget hår.”

“Det er noget andet! Alle ved da, at ægte blondiner er idioter, og hun virker da også komplet ...”

“Har du overhovedet talt med hende?”

Jeg kan ikke overskue Milles brok. Har langt vigtigere ting at tage mig til, som for eksempel at finde en måde at få forklaret mor, at jeg altså ikke har taget de penge.

“Mille, Christian og Sofie, der er morgenmad!” råber mor.

Mille tager fat i mine skuldre.

“Vi er et team, Christian, du og jeg, og hvis vi arbejder sammen, så skal vi nok få hende ud, okay?”

“Ja, ja, skrid nu, så jeg kan komme i tøjet.”

“Jeg tænkte, at vi kunne tage i biografen i aften, hvis du har lyst?” siger mor til Sofie over morgenmaden.

“Hvad med den nye Harry Potter-film?” spørger jeg.

“Jeg synes, vi skal lade Sofie vælge. Desuden ...” Mor fanger mit blik og holder det fast. “Så tror jeg, det er bedst, du bliver hjemme. Du har jo en del lektier.”

“Vi kan godt se Harry Potter,” mumler Sofie bare, mens hun kører skeen rundt i cornflakesene.

Mor opfanger hendes tøven.

“Vi kan også lave noget andet. Er der noget, du hellere vil?”

Sofie trækker på skuldrene.

“Harry Potter lyder fint.”

Efter maden hjælper mor Sofie med at pakke ud.

Jeg sidder på mit værelse og glør på medaljonen. Far skrev, at den kunne opfylde ønsker, og han havde ret. Den har fremtryllet 1000 kroner, men de er ikke bare dukket op ud af de blå. De er kommet fra mors pung.

Jeg sukker. Kan det være et trick af en art? Er de slet ikke blevet tryllet frem? Er det bare Sofie, der har taget mors penge?

Hovedpinen gnaver i kraniet. Jeg er nødt til at give det endnu et forsøg. Nødt til at finde ud af, om den virkelig er magisk.

Medaljonen er kold. Jeg kan mærke billens små ben kradse mod huden.

Jeg lukker øjnene. I modsætning til Sofie har jeg masser af ønsker, og hvorfor ikke begynde med det mest oplagte? Gummisko. Det skal jeg alligevel snart finde en løsning på, hvis ikke mor skal opdage, at de er væk.

“Jeg ønsker mig et par gummisko i størrelse 41.” Jeg stopper kort, men tilføjer. “De skal være hvide og blå, ligesom mine gamle.”

Jeg venter. Tæller langsomt fra 1 til 15.

“Av!” Der er en stikkende smerte i brystet.

Jeg skubber medaljonen væk, men der er intet at se. Det gør stadig ondt. Sofie sagde, det føltes som stød. Jeg synes mere, det niver.

Jeg ser rundt. Der er ingen gummisko.

Jeg kigger rundt endnu en gang. Sofie opdagede ikke, at hun havde tryllet pengene frem i går. Det er måske det samme nu? Måske skal jeg lede, før jeg finder dem? Jeg kigger under sengen og i skabet, men der er ikke noget. Så går jeg ud af værelset. Kigger i gangen, ned ad trappen og så ...

De står i entreen på skoreolen. De er hvide på den der skinnende-aldrig-brugte-måde. Som er de netop blevet købt i skobutikken længere nede ad gaden.

“Fu...” Jeg sluger ordet, inden jeg råber det. Det sitrer igennem kroppen, og alle de små hår rejser sig. Den virker virkelig ... Medal-

jonen virker!

Jeg tager skoene med op på værelset. Det er en helt fantastisk gave, som far har givet mig. Måske kender han mig bedre, end jeg troede? Måske har han opdaget, hvor lortet mit liv er, og derfor givet mig løsningen på alle mine problemer!

Jeg griner, mens jeg forestiller mig alle de ting, jeg kan fremtrylle. Jeg skal ikke længere være den eneste uden en smartphone. Jeg behøver ikke gå i Føtex-tøj eller genbrugs-jakker. Jeg kan tusinddoble mine lommepege, så jeg altid har råd til at gå over i kiosken i frikvartererne. Jeg kan ønske mig alle de computerspil, som mor nægter at købe til mig, fordi de er for voldelige eller koster for meget. Jeg kan gøre lige, hvad jeg vil ...

Jeg hører stemmer uden for døren og gemmer medaljonen.

“Og herude har vi håndklæder, så der tager du bare, når du har brug for det,” siger mor til Sofie.

Da døren ind til Sofies værelse smækker, er mine tanker ikke længere fyldt af ideer til ting, jeg kan ønske mig. Noget langt vigtigere er gået op for mig.

Medaljonen er min nu. Men den er kun min så længe, jeg passer på den. Hvis nogen opdager, hvad den kan, vil de forsøge at stjæle den. Jeg må være forsigtig! Må lave regler for mig selv, så den aldrig bliver opdaget.

Regel nr. 1: Ingen penge-ønsker.

Jeg bider mig i læben. Penge er egentlig det, jeg har mest brug for. Men det vil være alt for let at afsløre. Alle ved, vi er fattige.

Regel nr. 2: Vis aldrig medaljonen til nogen.

Hvis ingen ser den, kan ingen have mistanke til den. Jeg skubber

medaljonen godt ind under blusen.

Regel nr. 3: Skjul de fremtryllede ting.

Jeg tager fat i skoene og begynder at mase. De skal se slidte ud, ellers fatter mor mistanke. De skal ligne de gamle, så ingen gætter, at de er nye. Gummiet knirker lidt under min masen. Der kommer revner ved snørebåndet, men de er stadig alt for nye. Alt for hvide ...

Jeg har brug for snavs. Noget jeg kan dyppe dem i, noget jeg kan gnide dem mod for at slide dem. Men mor har givet mig stuearrest.

Stuearrest! Total gammeldags! Sådan er mor nogen gange, når far ikke er hjemme. Så går hun lidt i panik og bruger straffe, der kun var normale den gang, hun var ung.

Alle andre weekender ville stuearrest ikke være det store problem, for jeg har jo min computer, men nu har jeg pludselig en grund til at gå ud.

Jeg får en idé og banker på døren ind til Sofies værelse.

“Og så er der mormor Inge ...” Jeg kan høre mor snakke igennem døren. Hun fortæller Sofie om hele familien.

“Mor?” spørger jeg.

“Ja?” Hun ser op.

“Jeg tænkte, om jeg kunne hjælpe dig med at købe ind?” Jeg ser rundt i rummet. En del af Sofies ting er stillet på reolerne, men der er ikke meget pigeværelse over det endnu.

Mor tøver. Hun ser længe på mig. Tror nok, det er fordi, jeg vil have lov til at tage med i biografen.

“Jeg kan lave en liste til dig, men kom lige hjem; ikke nogen svin-kærinder.” Mor forsøger at lyde streng, men jeg kan se, at hun er glad for, at jeg spurgte.

Det tager hende ikke mange minutter at lave listen. Jeg maser hurtigt fødderne ned i de nye sko. Så er jeg af sted.

Vores by er ikke stor. Faktisk har vi kun en enkelt gade med butikker. Men her er hvad, man skal bruge. Og som far siger; *Så meget som jeg rejser, er det rart at bo i en lille by. En, man kan overskue. En, der ikke forandrer sig så meget.*

Jeg træder i alle vandpytterne. Går de ekstra mudrede steder. Sørger for at skoene synker godt i. Snart er gummiskoene dækket af et lille lag snavs, så den hvide farve næsten er væk.

Da jeg passerer skobutikken, stopper jeg op. I vinduet er der en tom plads mellem udstillingsmodellerne. Jeg bider mig i læben. Er det tilfældigt?

Jeg kan mærke medaljonen mod mit bryst. Der er en masse ting, jeg stadig ikke ved om fars gave. Og noget siger mig, at det er en god idé at finde ud af det snart, hvis jeg skal beskytte den bedst muligt. Hvor er det typisk far. At give mig noget virkelig værdifuldt uden at forklare mig, hvordan det virker!

Jeg passerer antikvarbutikken. Der er lys. Jeg stopper op. Der har ellers været lukket det meste af sommeren. Jeg får øje på antikvar Asfeldt igennem ruden og vinker. Han har været syg længe. Sidst jeg så ham, lignede han mere et lig end en mand. Mor tilbød at komme forbi med lidt suppe, men han ville hellere klare sig selv.

Asfeldt går hen til døren og åbner. Han er stadig meget tynd og bleg, men ser alligevel bedre ud.

“Hej Christian.” Hans stemme er ru og tør, og hans normalt helt sorte hår har fået grå stænk.

“Hej Asfeldt, er du blevet rask?” Jeg bruger tit en time efter skole

på at se på tingene i hans butik. Han har en masse skrammel, men også nogen seje ting. Og når han har tid, fortæller han gerne en historie om, hvor tingene stammer fra. Det er fedt. Det minder mig lidt om far, når han er hjemme.

“Ja, det er i bedring langt om længe. Hvordan med dig? Er din far stadig i Afrika?”

“Ja, han besøger en eller anden lille stamme. Vi håber, han kommer hjem til jul.” Jeg skraber skoene mod fliserne.

“Det må vi håbe.” Han sender mig et svagt smil. “Nu nærmer efterårsferien sig jo, og jeg tænkte på, om du kunne have lyst til et lille job?”

“Et job?”

“Ja, der er en del ting, der skal sorteres og ordnes i butikken. Jeg kunne godt bruge en ekstra hånd. Og du får selvfølgelig løn for det.”

“Jo, det lyder fedt,” siger jeg hurtigt.

“Godt, så er det en aftale. Vil du med ind og se mine nye varer. Jeg har fået nogle ting, som helt sikkert vil interessere dig.”

“Måske en anden dag. Jeg har lidt travlt nu.”

Mor sagde ingen svinkeærinder, så jeg adlyder. Sætter kurs mod Netto.

Da jeg kommer hjem, er mor stadig oppe på Sofies værelse. Mille sidder i sofaen og zapper tv. Hun sætter den på *mute*, da jeg kommer ind, og ser på mig.

“Har du drillet den nye?” Hun lyder næsten ivrig, da hun siger det.

“Nej, hvorfor tror du det?” Jeg sætter mælken i køleskabet.

“Mor sagde, hun gik i seng uden at sige godnat.”

“Nå, men det har jeg ikke.” Jeg folder posen sammen og maser den ned i poseholderen.

“Jeg har gemt nogle edderkopper på hendes værelse,” siger Mille så og slukker for tv’et.

“Hvad har du?”

“Jeg fandt dem i kælderens nede bag alle kasserne med mormors ting. De var ret store.”

“Det var ikke pænt gjort. Jeg burde sige det til mor.”

“Det gør du ikke. Vi skal holde sammen, du og jeg. Forsvare vores territorium.”

“Hold nu op med det pjat, Mille.”

“Årh, som om du ikke har overvejet det. Mor synes allerede, hun er *åh så sød*. Bare vent, snart klarer hun sig bedre i skolen end os.” Mille rejser sig. “Helt ærlig, mor har brugt hele formiddagen sammen med hende. Hvornår har du og jeg sidst fået så meget opmærksomhed?”

“Jeg vil ikke have opmærksomhed,” mumler jeg.

“Nå, men det vil jeg!” siger hun surt.

Jeg trækker på skuldrene. Det her må Mille selv løse. Hvis jeg begynder at hakke på Sofie, bliver mor bare mere sur. Egentlig burde jeg vel prøve at stoppe Mille, men når Mille først vil noget, så skal hun nok finde en måde.

Jeg går ovenpå og begynder at Google. Må finde ud af noget mere om medaljonen. Taster “medaljon” og venter.

81.800 resultater. Jeg må snævre det ind. “medaljon der kan opfylde ønsker”. Det giver kun hits til film og serier. Suk. Jeg må gå

tilbage til den brede søgning igen.

Der dukker en masse sider op, hvor man kan købe medaljoner. De fleste er nogen rigtig tøse-medaljoner, der er hjerteformede. Der er ingen, der er formet som biller, men mange man kan sætte billeder i. Billeder ... Jeg tager medaljonen af. Der er en lille revne i dens side. Den kan åbnes. Jeg sætter neglen i rillen, men uanset hvor meget jeg prøver, kan jeg ikke få den op.

Til sidst giver jeg op. Måske er det bare ikke meningen, at den skal kunne åbnes? Jeg fortsætter med at Google.

Så skal vi spise. Mor beder mig dække bord, og det er først, da Sofie kommer ned, at det går op for mig, at jeg skal dække til fire i stedet for tre. Samtalen til maden er stadig akavet.

Normalt snakker Mille og mor en masse om skolen og sådan noget, men Mille er stille og tvær. Hver gang mor prøver at begynde en samtale, får hun enstavellesord retur. Den eneste samtale, der varer over 30 sekunder, er en samtale om Harry Potter-filmen, de skal se i aften.

Mille tager af bordet, og de gør sig klar til at tage af sted. Selvom jeg købte ind, lader mor mig ikke tage med. Det gør ikke så meget. Jeg har stadig mange ting at undersøge på nettet.

Da de tager af sted, finder jeg en side, der fortæller om indianernes brug af lykkemedaljoner. Siden er spændende nok, men der står intet om, at medaljonen kan opfylde ønsker. Ikke rigtige ønsker i hvert fald. Den kan bare bringe held, eller beskytte mod sygdomme.

Telefonen afbryder min søgen.

Jeg skynder mig ned ad trappen og ind i stuen.

“Hos familien Hansen. Det er Christian” siger jeg.

“Christian?” Fars stemme hakker. Det gør den altid, når han ringer. Det er umuligt at finde en god forbindelse.

“Hej far.” Jeg sætter mig i sofaen.

“Har du det godt?” spørger far.

Min mund snubler over ordene. Der er så meget, jeg gerne vil spørge om.

“Ja, alt går fint, men far, omkring den medaljon ...” Jeg bliver afbrudt.

“Det var godt ... Jeg har ... Er mor hjemme?” Knitren bliver højere. Forbindelse er dårligere end normalt.

“Nej. Men far, den medaljon, du sendte ...?” Igen bliver jeg afbrudt.

“Medaljon ... Jeg har ikke sendt nogen medal...?” I nogle sekunder tager knitren helt over, og jeg kan slet ikke høre, hvad han siger. Kuldens kryber ind i kroppen, mens mit spyt bliver sejt. Han har ikke sendt medaljonen.